

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 4.

26de januar 1901.

27de aarg.

Wælleu zigeunere.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alle vedkommende rebaktioner af bladet sendes til Rev. D. P. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 3.

Syndefaldet.

I dette stykke hører vi om vore første forældres bebrøvelige syndefald. Det var et dybt fald; fra salighed og samfund med Gud til synd og fortabelse. Og dette fald har vi alle del i. Thi synden kom ind i verden ved et menneske. Ligesom vi har arvet kjød og blod af Adam, saa har vi ogsaa af ham arvet synden.

Den gamle slange, djævelen, bragte synden ind i verden. Det var ham, som i en slanges stikelse kom med det listige spørgsmaal til Eva: "Er det virkelig saa, at I ikke maa æde af alle træer i haven?"

Med dette spørgsmaal vilde han faa den tanke ind i Evas hjerte, at Gud var urimelig i sin fordring. Eva burde straks have jaget slangen bort; men det gjorde hun ikke. Hun indlod sig med ham i hans fristende tale. Hun handlede ikke i ubidenhed. Hun kjendte Guds forbud.

Saa blev slangen mere dristig. Han taler stik imod Guds ord og siger: I skal ikke dø. Og saa søger han at faa det til at se ud, som om Gud ikke undte menneskene den fulde salighed; men han kunde fortælle dem, at hvis de aad af kundskabens træ, skulde de blive Gud lige. Da skulde de faa kjende baade godt og ondt.

Her lærer vi, hvor listig og farlig djævelen er. Han vil faa mennesket bort fra Guds ord. Han vækker tvil og vantro i hjertet. Thi vantro er rod til al synd. De den, som forlader Herrens ord! Thi den forlader Herren selv. Saa gif det Eva. Hun lod slangens tale vække i hjertet mistillid til Herren. Dermed tabte hun sin gudsfrygt. Dermed tabte hun sin kjærlighed og tillid til Herren. Dermed havde satan bundet sit spil. Hun var falden fra Herren. Nu tog hun af frugten og aad. Synden i hjertet blev nu ogsaa synd i handling. Og hun gav sin mand af frugten, og han aad. Den,

som selv syndet, bringer ogsaa andre til at synde med sig.

Dermed var det forbi med gudsbillebet. Helligheden og retfærdigheden var borte for mennesket. Synd og sygdom og død tog pladsen. Denne arv har vi alle faaet af vore første forældre. Vi vilde alle været evig fortabte, hvis ikke Gud havde forbarmet sig over den faldne menneskeslegt.

Men hør nu, hvad Gud gjør. Han kaldte menneskene for sig. De søgte at skjule sig mellem træerne i haven. De var nu rød Gud. De havde en ond sambittighed. Freden var jaget bort fra deres hjerte. Det gjør synden altid. Men den havde ogsaa formørket deres forstand. De tænkte, de kunde skjule sig for Gud. Tænk, hvilken daarstabs! Da de ikke kunde skjule sig, søgte de at undskylde sig, og det ved at ville vælte skylden over paa andre — Adam skyldte paa Eva, Eva paa slangen. Hjertet var haardt allerede. Sandbruhed og hdmghed var ogsaa borte. Mennesket vilde aldrig have vendt tilbage til Gud. Saa er endnu det naturlige menneskes hjerte. Men Gud slap ikke mennesket.

Og tænk, han forbandede det ikke. Slangen forbandede han. Men i sin forbandelse over slangen udtaler han et herligt løfte om at frelse menneskene: "Jeg vil sætte fiendskab mellem dig og kvinden og mellem din aftom og kvindens aftom. Den skal knuse dit hoved; men du skal saare dens hæl."

Af Evas øt skulde altsaa en fødsel, som skulde knuse slangens hoved, det er: berøve ham hans magt, tilintetgjøre hans herredømme over mennesket og udfri menneskene fra synden og døden og satans rige. Det kunde ingen stabling gjøre. Det kunde alene Gud. Saa er dette et løfte om, at Gud selv vilde blive kvindens aftom, det vil sige et menneske. Som Gud og menneske vilde han knuse slangens, det er djævelens hoved. Men ved lidelse skulde det ske; "du skal saare hans hæl", siger Gud til slangen.

At dette er gaaet i opfyldelse i vor kjære frelser, Jesus Kristus.

Mens Gud talte dette, taug Adam og Eva. De troede dette løfte. Og dermed blev de opreiste af faldet. De blev igjen Guds børn ved troen. Men at de havde bragt synden ind i verden, fik de erfare. De maatte ud af paradiset. Adam maatte arbejde i sit ansigts sved for føden. Eva skulde ogsaa stadig blive min-

det om, at hun var en syndig kvinde. Døbsspiren var trængt ind i deres legeme. De skulde blive til jord igjen. Alle disse syndens følger hviler endnu over jorden.

Men midt igjennem alt dette træder løftet om Jesu frelse. Ved Jesus skal al sorg og nød og arbejde forvandles til velsignelse, og døden selv blive en indgang til livet.

Barnesorger og barneglæder.

(Fortsættelse.)

"Ja, hun er svært gammel, men alligevel bliver hun yngre og penere for hvert aar. Jeg tror, du vil synes, hun er vakker, Betty. Naar du kommer tilbage igjen, maa du fortælle mig meget om hende."

"Skal jeg give hende en kys og hilse hende fra dig?"

"Ja, gjør det", sagde mr. Koper og smilede til den alborlige lille pige.

I det samme kom Molly og Douglas støv-ende nedover trappen.

"Her er hun; her sidder hun jo. Hvor har du været, Betty? Vi har lebt saa efter dig. Mr. Koper, ved du, at vi skal rejse bort imorgen?"

"Kan du ikke komme og besøge os en dag paa landet, mr. Koper?"

"Mr. Koper, er det sandt, at bønderne bestandig gaar i stjortærmene? Vi har seet det paa billeder."

"Tror du, vi kan gaa paa jagt der? Njære, fortæl os, hvordan der er."

Men mr. Koper svarede ikke paa alle disse spørgsmaal, han gik sin vei. Han var en meget stille, indesluttet ung mand, og de smaa, vilde børn plagede ham. Den eneste, han af og til talte med, var lille Betty, som var hans hndling.

Barnepigen var meget glad, da hun næste dag havde faaet sig og alle de smaa vel anbragte i jernbanekøpen.

Børnene havde sagt farvel til sine forældre noksaa fornøiede. Mrs. Stuart havde været saa optaget med at give barnepigen bested og formaninger, og mr. Stuart havde givet hør af børnene en blank 50-cent, hvorover de var meget straalende.

"Det lader ikke til, de er noget bedrøvede over at stilles fra os; børn glemmer snart", sagde mr. Stuart til sin hustru, da de stod og vinkede farvel til alle de smaa, lykkelige barnesansigter i kupévinduet.

"Det er godt", svarede Mrs. Stuart, "det vil blive meget lettere for dem at gaa gennem livet uden formeget følsomhed"; og dette svar viste ganske tydelig hendes egen karakter.

Tredje kapitel.

Var det en engel?

Det var en deilig eftermiddag i mai, en uges tid efterat børnene var komne paa landet.

De var sammen i haven, hvor æbletræerne nu stod aldeles fulde af lyserøde blomster.

Bobby og Billy sad paa en lav æblegren; Douglas var kommen lidt høiere tilbeirs i et kirsebærtræ, og begge smaapigerne laa i græsset.

"Nu har vi seet os om overalt her paa gaarden", sagde Douglas, "nu maa vi begynde at opleve eventyr, for det gjør jo altid folk paa landet."

"Hvad slags eventyr?"

"Na, blive stangt af okser, eller gaa vilb i skovene eller drufne i damme."

"Jeg vil ikke gjøre noget af det." Betty's tone var meget bestemt.

"Hvad vil du gjøre da?"

"Jeg kommer til at faa det travelt med at lede efter en."

"Hvem da?" spurgte Molly nysgjerrig.

"Jeg vil lede efter en, som mr. Koper fortalte mig om. Han sendte saa mange hilfener til hende. Men det er en hemmelighed mellem mig og mr. Koper, saa jeg vil ikke fortælle dere mere om det." Og Betty rullede sig rundt i græsset og lo fornøiet, da hun saa de andre blev nysgjerrige.

"Det der er bare noget, hun finder paa", sagde Douglas tilsidst. "Nei hør nu, hvad vi skal gjøre. Ser dere de tykke træerne paa toppen af bakken der? Det er en stor skov. Naar nu Mary imorgen eftermiddag siger, at vi skal faa lov at gaa ud og lege, saa vil jeg gaa derop, og dere smaapiger maa komme efter mig."

"Og vi ogsaa", sagde Bobby, som lyttede opmærksomt.

"Na ja, hvis dere kan gaa saa langt, og hvis dere ikke siger noget til Mary om det."

"Hvor langt er det? er det en mil?" spurgte Molly, som gjerne havde gaaet to, hvis hendes bror havde forlangt det.

"Nei da, det er ikke langt, tror jeg. Men vi maa tage og gemme noget af middagsmaden og have med os, for vi vil holde en fest, naar vi kommer hid."

'Au, au, au!

I de underjordiske grubegange.

Dette hørtes morsomt ud, og alle tilbragte nu resten af dagen med at tale ivrig om, hvordan de skulde komme afsted uden at blive stanset af nogen, og hvad slags proviant de maatte have med.

Men der blev intet af turen næste dag, for barnepigen kom og fortalte, at hun var buden til en veninde om eftermiddagen, og at hun vilde tage Douglas og Molly med sig.

Betty spurgte, om ikke hun ogsaa fik lov.

"Nei, jeg kan ikke have flere end to med; og jeg tager dem med, bare for at de ikke skal gjøre ugavn hjemme. Mrs. Giles har lovet at se efter tvillingerne. Du faar lege alene i eftermiddag."

Betty følte sig lidt ensom, da de var gaaet. Hun gik ind i kjøkkenet, hvor Mrs. Giles stod og bagte brød, mens tvillingerne lagte med nogle katunger. Efter en lang stund at have staet ganske stille, saa hun op lidt undselig og spurgte:

"Mrs. Giles, ved du, om der bor en pen og snild lærerinde her i nærheden?"

"En lærerinde, vennen min. Ja, vi har miss Tyler, hun bor en halv times gang herfra; men jeg ved ikke netop, om hun er saa snild. Vil du begynde at læse med hende?"

"Na nei, nei, nei!" raabte Betty ivrig, "det er ikke derfor, jeg spørger. Men jeg har en hilfen til hende. Jeg tror ikke, det kan være miss Tyler. Mr. Roper sagde, at hun hed Moder Nestor eller Moder Nastur; jeg har glemt navnet, men det var liget Nestor eller Nastur. Han sagde, at hun var svært gammel, men saa ganske ung ud, og vakker var hun."

Mrs. Giles lo. "Nei jeg kender ingen, som den beskrivelse passer paa", sagde hun.

"Det kan ikke være dig heller", fortsatte Betty alvorlig, "du er nok gammel og pen ogsaa; men du ser ikke det mindste ung ud."

Mrs. Giles lo igjen, og Betty forlod nu kjøkkenet, idet hun sagde: "Jeg tror, jeg vil gaa ud og se efter hende. Kanste jeg møder hende paa veien."

Og saa gik hun afsted ud i det klare, deilige solskin, først gennem en kløvereng og saa ud paa den støvede, graa landevei. Hun plukkede blomster ved veikanten og stansede af og til for at kige over hekkene hen paa alle de smaa lam og kalve, der hoppede og legte i det grønne græs. Alt var saa nyt og morsomt for hende; fuglesangen, blomsterne, den klare, blaa himmel og den deilige, friske luft, alt fylgte hendes lille hjerte med fryd og lykke. Hun vandrede afsted uden at tænke paa tid eller afstand, til hun kom

til en liden kirke, omgiben af grønne almetrær med en hel del strigende træer i toppen.

Betty var lidt bange for træer. Hun syntes, de var saa store og sorte og alvorlige, og var bange, de skulde komme og hafte hende i leggen; men nu var hun saa træt og varm, saa hun vovede sig hen i skuggen under træerne, hen til kirkedøren. Den stod aaben, og langsomt og forsigtig gik Betty ind i den smukke, lille kirke. Der var saa godt og kjøligt derinde, og saa roligt. Solen brød sig vei gennem de fulørte glasvinduer og kastede de forskjelligfarvede stråler, røde, blaa, gyldne og purpurfarvede, henover stenbæggene og de gamle egetræstole. Langsomt gik Betty rundt omkring i kirken og saa paa alt, især paa monumenterne, hvoraf især et bragte hende til at stanse længe i dyb beundring.

Det var en liden pige, udhugget i hvidt marmor. Hun laa i en hvilende stilling med hænderne foldede og en lilje imellem dem. Dinene var lukkede, og haaret laa hølget paa den naturligste maade. Rige over var et fulørt glasvindue, en smuk fremstilling af Frelseren, der velsigner de smaa børn. Under vinduet var skrevet med store, tydelige bogstaver:

Til minde om Violet Rusfæll,
6 aar gammel.

"Lader de smaa børn komme til mig og forhindre dem ikke!"

Betty drog et dybt suk og blev staaende i dybe tanker.

Hun ønskede, at hun var den lille pige, som laa saa rolig og smuk der med de røde og gyldne solstråler over sig, men da hun derpaa saa op til vinduet, ønskede hun endnu mere, at hun var en af de lykkelige smaa børn i Frelserens arme. Hun fik taarer i øinene og foldede de smaa hænder, saa at alle smørblomsterne og blaafløkkerne faldt ned paa gulbet.

"Kjære Gud, jeg vil begynde at blive snild; jeg vil være snild!"

Hun sagde ikke mere, men han, som hørte disse ord og saa ned i det lille, overfyldte hjerte, vidste alt, som laa bag dem.

Betty stod der længe, men tilsidst gik hun nedover kirkegulbet og satte sig ind i en af de høje kirkestole.

"Jeg er saa træt", sagde hun til sig selv, "jeg tror, jeg vil sidde her og hvile lidt."

Men det varede ikke længe, før hun var faldt i søvn med hovedet lænet mod den høje stoleryg. Hun drømte om den lille pige fra marmor-

monumentet, at hun var levende og gik foran Betty, som stræbede med at følge efter hende, men ikke kunde. Blufselig beghndte den deiligste musik; det blev høiere og høiere, klarere og klarere og tilsidst saa sterkt, at Betty forstrækket aabnede sine øine og saa, hvor hun var.

Men hvordan var det? drømte hun endda? Musikken lød jo fremdeles lige deilig; og Betty saa sig med vidt aabne øine og forundret om i kirken. Jo, deroppe ved orglet sad en ung dame og spillede, og hun sang til, og for Betty lød det som musik og sang fra himlen.

Hun lyttede ubevægelig til ordene, ord som hun kjendte saa godt, og som hun i det sidste ofte havde tænkt paa: "Dette er dem, som er komne ud af den store trængsel og har tvættet sine lange kjortler og gjort dem hvide i lammet's blod."

Det var en smuk koral og en smuk stemme, som sang. Betty havde aldrig hørt saadant før; hun stirrede med store øine og aaben mund paa damen, og hun saa, at dennes øine var fulde af taarer.

"Det er en engel, det er sikkert en engel", hvistede hun til sig selv. Og da de sidste toner var hendøet, listede Betty sig stille ud af kirken og ud paa veien igjen. Hun græd, da hun gik hjemover. Det havde været for meget for hendes følsomme lille sind. Hun havde altid været lidensabelig glad i musik, men var mere vant til lirekasjen i Londons gader end til nogen anden slags, og dette var saa stor forskjel fra disse, som himlen fra jorden.

Det var lang vei tilbage, men Betty merkede det ikke. Hun tænkte og tænkte. Hvor snild Gud var, som havde sendt en engel til at slynge for hende! Og han havde ladet hende slynge om det skrifsted, som Betty kjendte saa godt. Det om den store trængsel og alle dem i lange, hvide kjortler.

Hun var meget taus, da hun kom hjem til gaarden igjen.

"Kom og saa dig en kop te nu", sagde mrs. Giles til hende, "du ser træt ud. Hvor har du været henne hele tiden?"

"Jeg har været ude at gaa ganske alene, og jeg har havt det deiligt i eftermiddag", svarede Betty, og de blaa øine straaede. Flere ophsninger var det ikke muligt at faa af hende, skjønt de to smaagutter gjorde sit bedste for at faa hende til at fortælle, hvor hun havde været.

Næste dag var det øsregn, og børnene var nødt til at holde sig inde.

(Forts.)

Fordringsfuld.

En mand tog sin lille datter med til en legetøjsbutik for at kjøbe hende en dukke.

Betjenten viste frem den ene dukke efter den anden.

Faderen spørger saa datteren: "Nu, ven min, hvilken af disse vil du helst have?" Efter lidt betænkning hvistede den lille:

"Tak, jeg vil helst have tvillinger jeg, papa."

Beder for hverandre!

En stolelærer fik en gut i sin klasse, som han i beghndelsen var vel tilfreds med. Men snart blev gutten saa ustiftelig, at læreren bestemte sig for at vise gutten bort fra skolen. Men først vilde han dog tale med pleiefaderen derom. Han gik da til ham og sagde: "Jeg forestiller gutten hver dag baade himmel og helvede; jeg søger at gjøre ham troen paa Kristus kjær og dyrebær; men han bryr sig slet ikke derom. Han er lige ondskabsfuld."

Pleiefaderen svarede: "Har du ogsaa talt ligesaa ofte med Kristus om gutten, som du har talt med gutten om Kristus? Læreren studsede. Derpaa svarede han: "Godt, jeg vil beholde gutten og forsøge det raad." Fra den tid blev gutten from og lydlig.

Se til bierne og lær visdom!

En gammel mand havde blandt andet skrevet i sin dagbog: "I dag har jeg læst om biavl og er bleven vis. Bierne flyver omkring paa blomsterne og suger saa flittig af dem. Naar de har suget i sig megen honning, flyder de tilbage til cellen og forarbejder den til nytte for sig selv og andre. Jeg har gjort mig mine egne tanker herom. Jeg finder nemlig, at nogle mennesker er som edderkopper, der spinder traade, hvormed de fanger fluerne. De mennesker, jeg tænker paa, spinder traade af egen visdom, sine medmennesker til forbervelse. Andre ligner de flittige myrer, bevarer orbets torn og samler sig forraad, men lider ofte mangel, trods al sin rigdom, fordi altsammen bliver liggende ubrugt i husmøllens kammer. Derimod er det kun saa, der som bierne suger honning af ordet, forarbejder det i sit indre og ikke bruger det for sig selv alene, men ogsaa til at beberkvege andre med.

Den lille lnsshaarede pige.

(Med billede.)

Der hviler noget saa eventyrligt og et ofte saa dunkelt skjær over zigeunerne — disse ulykkelige omflattende mennesker, hvis brune hud og mørke ilbsfulde øine viser, at deres stamfædre engang er komne fra det varme syden.

Mangen hemmelighed har nok ogsaa i tidens løb været gjemt inden deres midte. Se blot paa billedet. Den lille pige i zigeunerteltet er et barn med lys hud, blaa øine og lyse gule lokker. Hvorledes er hun kommen midt iblandt alle disse mørkhudede tater? Hendes forældre findes visseelig ikke inden deres kreds. Er hun stjaalet fra hjem og forældre og maa nu finde sig i at blive pint og plaget af hin gamle hels af en zigeunertvinde? Har hun været længe iblandt dem, eller er hun først nylig bragt ind til den gamle vinde? Og hvad er det, den gamle hels gjør? Holder hun kanske paa at røve fra hende de klæder, hun har havt paa i sit hjem, for derefter at lade hende faa paa en dragt, som passer til de nye omgivelser?

I ethvert fald maa vi sige: Stakkels lille barn. Det blir nok mangen tung stund, du kommer til at faa, og mange vil de fristelser blive, som kommer til at møde dig i fremtiden.

Fra barberstuen.

(Se billedet.)

Det var dog for galt! Den uvæde svend har klippet den fremmede i øret, saa han rasende af smerte styrter op. Den stakkels barbersvend er høist ulykkelig. Nu vil han vel blive jaget væk af sin mester! Og saa at dette netop skulde hændes med den rige borgermester! Der var ingen i hele byen, som den stakkels gut var mere ræd for! Na ja, det var en sørgelig historie!

Opløsning paa gaader i nr. 50.

Geografisk gaade.

- Bristol. 1. Budapest.
2. Röhne.
3. Irland.
4. Smyrna.
5. Trondhjemsfjord.
6. Ohio
7. Leipzig.

Stjulte navne: 1. Randers, Gent. 2. Prag.
3. Lille, Frankfurt. 4. Ribe,
Rom, Hull, Maas.

Bogstavgaade: Tordenfjeld.

Billedgaade.

I

T

S
E

VOG

K